

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

ΥΠΕ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΕ ΣΩΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΛΟΜ. ΚΕΦ. Ε

Αρ. 2.

ΣΜΥΡΝΗ. 3 | 15 ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ. 1831.

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΠΟΤΑΜΟΣ.

Ο μόνος υπερμεγέθης Ποταμός τῆς Παλαιστίνης, ὅστις πηγάζει ἀπὸ τὴν μικρὰν λίμνην Φιάλην, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου Ποταμοῦ, εἶναι ὁ Ἰορδάνης. ἀφοῦ διαπερνᾷ ὑπογείως ἀρκετὸν διάστημα, προβαίνει μὲ μεγάλην ταραχὴν εἰς τὴν Καισαρίαν καὶ Φιλιππίαν, μετ' ἔπειτα προχωρεῖ τέσσαρας ὥρας μακρότερα, καὶ ἐκχύνει τὰ ὕδατά του εἰς τὴν Μερομίαν λίμνην.

Τὴν ἀνοιξὴν ἡ Μερομία λίμνη, ὅταν τὰ ὕδατα εὐρίσκονται ὑψομένα, ἐκεῖ τείνεται 6, μίλια ἢ δύο ὥρων διάστημα κατὰ μήκος, καὶ τρία ἡμισυ κατὰ πλάτος. Τὸ καλοκαίρι δὲν εἶναι παρὰ σχεδὸν ξηρὰ. Εἰς ὀλίγα μέρη σπέρνεται μὲ ὄρυζον, ἀλλὰ κοινῶς σκεπάζεται ἀπὸ θάμνους, οἵτινες παρέχουν καταφύγιον καὶ κρύψιμον εἰς τὰ ἄγρια ζῶα.

Ὁ Ἰορδάνης ἀφίπων τὴν Μερομίαν λίμνην, περιτρέχει ὑπὲρ τῶν τεσσάρων ὥρων διάστημα, καὶ ἐμβαίνει εἰς τὴν λίμνην Γεννισαρέτ, ἣτις ὀνομάζεται, ἡ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας ἢ Τιβεριάδος, συχνάκις ἠναφερομένη εἰς τὴν Θείαν Γραφήν. Τὰ ὕδατα τούτης τῆς λίμνης, ἣτις εἶναι 16 μιλίων μήκους καὶ 5 πλάτους, εἶναι καθαρὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ ὄψαρια. Περιτρυγγρίζεται ἀπὸ καρποφόρους λόφους καὶ βουνὰ, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ρεῖθρα καταβαίνουν.

Τὸ πλάτος τοῦ Ἰορδάνου εἰς τὴν ἐξοδὸν του ἀπὸ τὴν λίμνην Γεννισαρέτ, εἶναι ὑπὲρ τοὺς 150 πόδας, καὶ 7 βάθους. Τρέχει διὰ τῆς πεδιάδος μὲ πολλὰ στρυφογυρίσματα, ἣτις ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν ἴδιον ποταμὸν, ἡ Περιοχὴ τοῦ Ἰορδάνου. ἀπὸ δυσμᾶς δέχεται πέντε ρεῖθρα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τόσον γνωστά. ἀπ' ανατολᾶς παρομοίως τὸν Ἰάββοκ, Ἰζέρ, τὸν Κερίθ, καὶ τὴν Ἀκακίαν χεῖμαρρον, ἣτις ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ μίαν κοιλιάδα οὕτω ὀνομαζομένην.

Ὁ Ἰορδάνης ἔχει τὴν ἀρχήν του, ἀπὸ τὰς παντοτινὰς χιόνας τοῦ Ἀντιλίβανου. Ἀκολουθῶς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, ὅστις εἶναι περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλλίου ὅταν καταπίνῃ τὰ ἀναλυόμενα χιόνια ἐκείνου τοῦ ὄρους, ὀρυπτικῶς συντρίβεται, καὶ ξεχυλίζει τὸν ἀνώτερον σωλῆνατου. Πλησίον τῆς Ἰεριχώ, τόπος περὶ τοῦ ὁποῖου ὀμιλοῦμεν, ὁ σωλῆν εἶναι διπλῆς. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι 70 ἕως 80 πόδας πλατῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα τρέχουν ὅλον τὸν χρόνον. Ἐχει πάντοτε 10 ἢ 12 ποδῶν βάθος, εἰς μερικοὺς ὁμοίως τοποὺς λέγεται ὅτι ἐνίοτε εἶναι διαβατὸς. Τὸ τρέξιμον τοῦ Ἰορδάνου εἶναι ἀπὸ Ἄρκτον πρὸς Μεσημβρίαν, καὶ τὸ μήκος του ἀπὸ τὴν Καισαρίαν Φιλιππίαν, ἕως τὸν ἐμβασμὸν του εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Σαδόμων εἶναι περίπου 100 μίλια ἢ 33 ὥρας, καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ ἀποστήματος ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἀφίνει τὴν λίμνην Γεννισαρέτ.

ΚΩΦῆ ΚΑΙ ἈΛΑΛΟΣ.

Κατὰ τὸ σύστημα τὸ ὁποῖον ἐφευρέθη, καὶ ἀπεδοκίμασθη ἀπὸ τὸν καλοκάγαθον Ἀββὰ Σικάρν, ἀποβλέπον τὴν διδασκαλίαν τῶν Κωφῶν καὶ ἀλάλων, ἐυστήθησαν σχολεῖα εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους, τόσον εἰς τὴν Εὐρώπην καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ ἄλλειψις τῆς ὀμιλίας ἀναπληροῦται ἀπὸ διαφοροῦς διαθέσεις ἢ κινήματα τῶν δακτύλων, καὶ ἀπὸ τὴν χρῆσιν τούτου τοῦ ἀλφαβήτου μεγάλη ἐπιτηδεύτης πάραυτα ἀποκτᾶται. Τὸ ἀκόλουθον ἔφημα τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἶναι νὰ δείχνουν τὰ αἰσθητικὰ ἀντικείμενα π.χ. τὸ φῶς. καὶ κἀμνοντες μὲ τὰ δάκτυλα τὰ γράμματα φ. ω. ς. ἢ εὐρίσκοντες τα εἰς τοὺς τυπομένους χάρτας, ὡσαν ὅπου τὰ περασταίνου. Οὕτω παραδίδονται τακτικὰ μαθήματα ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, ἕως οὗ ὀμαθητῆς νὰ ἠμπορέσῃ ἔπειτα ἀπὸ μεγάλον κόπον νὰ συνδέῃ ὁμοῦ λέξεις ὑπὸ τὸ σχῆμα προτάσεων. Ἐνα παράδειγμα συνθέσεως ἀκολουθεῖ μιᾶς κωφῆς καὶ ἀλάλου. Τὸ κοράσιον τὸ ὁποῖον ἀνεπέραμεν εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν, τυφλὸν, κωφὸν, καὶ ἀλάλον, μὲ τὸ νὰ ἤξευρε νὰ ράπτῃ ὀρθότατα, χαίρετο τὰς αἰσθήσεις εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν του. τόσον ὀξείας ἔχει τὰς αἰσθήσεις τῆς ἀφῆς καὶ ὀσφρήσεως, ὥστε μέσον τούτων, δύναται νὰ γνωρίσῃ ἐκείνους τοὺς ὁποῖους μίαν φορὰν συνέτυχε.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΜΙΑΣ ΚΩΦῆΣ ΚΑΙ ἈΛΑΛΟΥ.

Ἰπὸ ἡλικίαν 27 χρόνων, διδαχθεῖσα τέσσαρα ἡμισυ ἔτη.

Ἐνθυμοῦμαι τὸν πατέρα μου, καὶ θέλω νὰ γράψω κατὰ τι περὶ αὐτοῦ. Ὅταν ὁ πάππος μου ἀπέθανε, τὸν ἀφήκεν ἓνα μέγα ὑποστατικόν. Ὁ πατήρ μου ὢν τότε νέος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ φροντίζει. Ἄλλ' ὁ θεὸς του τὸ ἐπιστατοῦσε ἕως ὅπου ἀνετράφη, ἡλικιωθῆ, καὶ μετ' ἔπειτα τοῦ τὰ ἐπαράδωκεν. Τότε ἠγόρασε μέρος ἐνὶς ἄλλου ἀγροῦ καὶ εἶχε ἓνα ὀσπητίον σιμὰ εἰς τὸ Γκέιχαδ. Τὴν ἀνοιξὴν ἐνίοτε ἐπιάνειν ὀψάρια ἀπὸ τὴν θάλασσαν, διὰ τροφήν τῆς γυναῖκος καὶ τέκνων του, καὶ ἐνίοτε ἐκαλλιεργοῦσε τὸν ἀγρόν του κἀμνων καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα.

Πρὸ τοῦ χειμῶνος ἐπρομήθευε τὸν ἀναγκαῖον σίτον, ῥίζιον, ὕψωρικὰ, καὶ γεώμηλα, γεμίζων τὴν ἀποθήκην ἢ ἀμπάρια. Ὅταν ἐγήρασε δὲν ἐταξείδενε πλέον. Ἦτον πάντοτε ἀσθενὴς, ἀκολουθοῦσε ὁμως νὰ φυτεύῃ εἰς τὸν ἀγρόν του τὰ καλοκαίριον. Τὸν χειμῶνα ἐφύλαττε τὸ ποιμνιον του ἀπὸ τὸ δυνατόν ψύχος, καὶ ἐνίοτε τὰ ἔτρεφε μὲ ἄχυρον. Οἱ ἀδελφοί μου ἐπιάναν μικρὰ ὀψάρια καθημερινῶς εἰς τὸ διάστημα δύο μηνῶν, ἕξω καὶ ἂν ἦτον δυνατός χειμῶν καὶ

τοὺς ἐμπόδιζε. Τὸ καλοκαίρι τοὺς ἔλεγε ὅτι πρέπει νὰ σωρεύσουν θροφήν, αὐτοὶ τὸν ὑπήκουον καὶ ἀφοῦ τὴν ἐσώρευαν, τὴν ἔβαναν εἰς τὸ ἀμπάριδιὰ τὸ ποιμνιον. Τὸ φθινοπώρων ὑπήκουον πάλιν καὶ ἐφάρευν. ἤμπορουσαν νὰ κάμουν ὑποδήματα καὶ νὰ φτιάδουν πλοιάρια τὸν χειμῶνα. Ἐνθυμούμαι τοὺς συγγενεῖς μου οἵτινες ἦτον πολλὰ φιλόφρονες καὶ εὐμενεῖς. ἔλυποντο ὑπερβολικὰ διὰ τοὺς τρεῖς υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας των οἵτινες ἦσαν κωφοὶ καὶ ἀλαλοὶ, ἀλλ' εὐχαριστοῦντο ὁμιλῶντες μὲ τὰ σημεῖα μας. Ἡ μήτηρ μου με εἶπε νὰ γνέθω μαλίον, καὶ ὁμοῦ μὲ τὴν ἀδελφήν μου ἐγνέθαιμεν καὶ ὑφαίναμεν. Προτοῦ νὰ ἔλθω εἰς τὸ Ἄσυλον, εἴξευρα ὅτι τὰ κωφὰ καὶ ἀλαλα παιδιὰ ἠπηγέναν εἰς αὐτό. Συχνὰ ἠρωτοῦσα τὸν πατέρα μου ἂν μὲ ἐσυγχωροῦσε νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, αὐτὸς ὅμως μὲ ἀπεκρίνετο ὅτι ἤθελε κάμη τοῦτο ἔαν εἶχε χρήματα. Ὁπατήρ μου με εἶπεν ὅτι ἐλυπεῖτο σφόδρα, διατὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ ὑπάγω. Ἡρώτησε τὸν τοποτηρὴν ἂν ἐδίδεν ἀδειαν εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ Ἄσυλον διὰ νὰ διδαχθῆ, καὶ ὅταν ἤκουσα ὅτι τὸ ἐδέχθη ἤμουν πολλὰ χαρούμενη. Τότε ἄφησα τοὺς συγγενεῖς μου ἀδελφάς καὶ ἀδελφούς, καὶ ὑπῆγα εἰς τὸ ἄσυλον. Ἐμεινα εἰς αὐτὸ τέσσαρας ἡμισυ χρόνους, δύναμαι νὰ ἀναγινώσκω καὶ νὰ καταλαμβάνω μερικὰ βιβλία, καὶ ἔχω μεγάλην εὐχαρίστησιν. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅστις μὲ ἔκαμε νὰ προχωρήσω εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ μάθησιν. Ὅτε ἄφησα τὸν πατέρα μου καὶ ἔμεινα ἐδῶ διὰ ἕνα χρόνον, ἔμαθα ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν ὅτι ἀπέθανε, καὶ ἐλυπήθην πολλὰ διὰ τὸν χαμό του. Δὲν θέλει τὸν εἰδῶμεν πλέον, ἀλλὰ θέλει τὸν ἀπατήσομεν τὴν ἡμέραν κρίσεως.

ΦΥΣΙΚὴ Ἱστορία.

Ἀσφάλαιγκες.

Ἄπειρα εἶναι τὰ διάφορα εἶδη τούτων τῶν ζωῶφιων. Τινὲς ἀπὸ τοὺς φυσιολόγους Γάλλους, ἐπροσπάθησαν νὰ συναξοῦν τὴν κλωστήν, ἢ ὑφασμάτου διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν. Ἀλλ' οἱ ἀσφάλαιγκες εὐρέθησαν τόσο κακῆς διαθέσεως μὲ τὸ νὰ ἠφανίζοντο ἀναμεσόντων καθὼς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄλλα ζῶα, ὥστε ἡ δοκιμὴ παρητήθη, ἀφοῦ ἀπέλαυσαν νῆμα ἀρκετὸν διὰ ἕνα μόνον ζευγάρι χειρῶν.

Συχνάκις θαυμάζομεν πῶς εἰ ἀράχαι, ὅχι ὀλίγου μήκους φαίνονται περιφερόμεναι εἰς τὸν ἀέρα. Διὰ μόνην δοκιμὴν, θέλει μὲ συγχωρήσετε νὰ ὀδηγήσω τοὺς νέους σας ἀναγνώστας, εἰς τὸ νὰ εἰδῶν ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς κτίσεως.

Λάβετε μίαν λεπτήν ράβδον ὀλίγων δακτύλων μήκους, τὴν μίαν ἄκρην τῆς ὁποίας, ἐμβάσεται μέσα εἰς ἕνα γεώμηλον, ἢ εἰς κάθε ἄλλο τὸ ὅποιον νὰ βαστᾷ τὴν ἄλλην ἄκρην ὀρθίον, ριψετέτο εἰς ἕνα ἀγγεῖον μὲ νερόν, καὶ βάλετε ἕναν ἀσφάλαιγκα εἰς τὴν ἐπάνω ἄκρην. Αὐτὸς καταβαίνειν παρῆυθς, καὶ ἐγγίζων τοὺς πόδας του εἰς τὸ νερόν, θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κορυφήν τῆς φυλακῆς του. Θέλει τὸ δο-

κιμάση μερικαῖς φοραῖς, ἀλλ' ἀφοῦ γνωρίσῃ τὸ ἀδύνατον τῆς φυγῆς του, τότε κράζει πρὸς θεοθεῖάν του τὰς δυνάμεις τὰς ὁποίας ἡ φύσις τοῦ ἐχάρισε, ρίπτων γύρωθεν τὰς μηχανάστου, τόσο μακρὰν, ὅσον σκοπεύει νὰ φθάσῃ τὸ χεῖλος ἢ τὸ ἄκρον τοῦ ἀγγείου. Αὐτὸς τότε ἀρχίζει νὰ τραβᾷ τὰς κλωστάς του καὶ ὅταν εὐρῆ μίαν πολὺ στεραϊάν, καταβαίνει.

Τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ φανῆ εἰς μερικοὺς φλυαρώδες, θέλει ξεφαντώνη ὅμως τοὺς νέους, διδάσκον αὐτοὺς, ὅτι εἰς ἀσφάλαιγκες, καθὼς καὶ ἕνας Ἐλέφας, ἢ ἕνα πολλὰ μικρὸν ζωῶφιον εἰς τὸ νερόν θεωρούμενον μὲ τὸ μικροσκοπίον, καθὼς καὶ ἕνα κῆτος, ὅλα δεικνύουν τὴν θεῖαν σοφίαν τῆς κτίσεως, καὶ μίαν αἰωνίαν ἀγαθότητα, βαστάζουσαν τὴν κτίσιν μὲ σταθεροὺς νόμους.

ΧΟΛΕΡΙΚὴ ΝΟΣΟΣ.

Ἡ φοβόρροπος αὕτη ἀσθένεια, ἀφοῦ ἐλεηλάτισε πολλοὺς τόπους τῆς Ἀνατολῆς, ἐπιστρέφουσα μὲ τὸν συνῆθη αὐτῆς ἐξολοθρευμὸν πρὸς Δυσμάς, ἔφθασεν εἰς τούτην τὴν πόλιν, τρομάζουσα καὶ ἀπελπίζουσα τὰς αἰσθήσεις τοῦ κοινοῦ. Νομίζομεν ὅτι κάμνομεν μίαν εὐπρόσδεκτον ἐκδούλευσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, προσφέροντες εἰς αὐτοὺς τὰς ἀκολούθους ὀλίγας εἰδήσεις, αἵτινες τείνουν εἰς τὴν πρόληψιν καὶ θεραπείαν τῆς.

Α. Τὸ ὅτι ὁ φόβος εἶναι ἕνα δειλὸν πάθος, ὅλοι τὸ ἐξευρετε, τὸ ὅποιον ὀλιγοστεῦον τὰς δυνάμεις τῆς ἀντιστάσεώς μας, σπρώγει βιαίως εἰς τὰς ἐφορμήσεις τῆς ἀρρωστίας, τὸ κυριεῦθεν ὑποκείμενον ἀπὸ τὴν ἐνεργειάν του. Ἡ εὐθυμία λοιπὸν καὶ ἡ ἐλπίς, πρέπει νὰ καλλιεργεῖται καὶ νὰ ἐνθαρρύνεται, καθὼς ὅλα τὰ ἄτακτα καὶ ἐρεθιστικὰ πάθη, νὰ κατέχονται καὶ νὰ καθυποβάλλονται. Διὸτι ἔαν ὁ δειλὸς πολλὰ φοβεῖται, ὀχολορικός δὲν θέλει ἔχη κάμ. μίαν ἐλπίδα, ἔαν πιασθῆ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν περὶ ἧς ὁ λόγος.

Β. Καθὼς ἡ μετρίασις τοῦ φαγητοῦ ἀναλογεῖ μὲ ἐκείνην τῶν παθῶν μας, πρέπει νὰ ἀπέχομεν ἀπὸ κάθε βρώμα δυσκολοχώνευτον, ὅλη: ἀπὸ ὅλα τὰ ἀλμυρὰ ἢ ἀλατισμένα κρέατα, ἀπὸ τὸ βούτηρον, τηρίον, ἔλαιον, ὀπωρικά κάθε εἶδους, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ὠμά φυτὰ, φυλάττοντες τὴν διαίτην αὐστηράν. Ἐάν τὸ νερόβραστον ἢ ψητὸν κρέας, βοδιόν, ἢ προβάτου, ὀρνίθων, κυνηγετικόν, ἢ καὶ μέτριον ὀψάριον, τύχη νὰ μὴν ἦναι νωπὸν, ἐπειδὴ δὲν ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα τῆς διαίτης, προσῆγετε νὰ μεταχειρίζεσθαι ὡσὰν ἄρτημα, τὸ πιπέρι, συναπί κ. λ. π.

Γ. Ἐν μέτριον πωτὸν καλοῦ οἴνου, πρέπει νὰ πίνεται εἰς τὸ τέλος κάθε φαγητοῦ, ἐνῶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονήσῃτε, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις συνῆθ᾽ τὴν μέθην, γενικῶς εἶναι μεταξὺ τῶν πρώτων θυσιῶν.

Δ. Ἐπειδὴ συχνάκις ἀκολουθεῖ εἰς πολλοὺς τὴν νύκτα, ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ, ὅτι τὴν νύκτα καὶ τὸ ταχὺ ἐνωρίς, νὰ μὴν ἀυγαίνωμεν εἰς τὸν ἀέρα. Περιπλέον εἶναι μεγάλ-

της ωφελείας, να μην αναχωροῦμεν τῆς οἰκίας μας νη-
σπικοί.

Ε. Ἐπαρτηρήθη εἰς ἄλλους τόπους, ὅτι οἱ κοιμώμε-
νοι εἰς τὰ κατώγια τῶν ὀσπητίων ὑπέφερον ὡς ἐπὶ τὸ
πλείστον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπεταί, ὅτι τὸ φαρμακερὸν μί-
ασμα τὸ ὅποιον προξενεῖ τὴν ἀσθένειαν, ὑπάρχει μόνον
ὀλίγον ὑψυλὰ τῆς ἐπιφανείας. Παραγγέλεται λοιπὸν νὰ
προτιμῶνται τὰ ἐνώτερα πατώματα τῶν ὀσπητίων. Καὶ
ἐκεῖνοι τῶν ὀσπητίων τὰ ὀσπήτια εἶναι χαμηλὰ, νὰ κοιμῶν-
ται εἰς ὑψυλὰ Κρεβάτια.

Σ. Ἐὰν αὐταὶ αἱ παρατηρήσεις διατηροῦνται ἀπ' ἐκεί-
νους οἵτινες δὲν ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἀσθένειαν, πολλῶ μάλ-
λον πρέπει νὰ φυλάττονται ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες ἐξαρώ-
στησαν, ἐπειδὴ αὕτη ἡ νόσος δὲν προξενεῖ ἀσφάλειαν ἀπὸ
δευτέραν ἐφόρμησιν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀφίνει ὑποκείμενον ἐκεῖ-
νον ὅστις ἀνέλαβε νὰ ξανακυλίση, τὸ ὅποιον θέλει εἶ-
σθαι πλέον ἐπικίνδυνον, ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προλα-
βόντως ὑπέφερε.

Ζ. Ἐὰν κατὰ τύχην ἀρρωστήσῃ τις, καὶ προτοῦ νὰ
λάβῃ ἱατρικὴν βοήθειαν, τότε περισσότερον πρέπει νὰ
ἐνεργῶνται εἰς αὐτὸν δυνατὰ τριψίματα, ἢ μεζεστὴν ρακὴν,
ἢ μετὰς σταλαγματιδᾶς τοῦ ἱατρικοῦ εἰς χρῆσιν, ἐφαρ-
μύζοντες εἰς τὸ ἐπιστόμιον τοῦ στομάχου ἓνα καυστέρον
συνάπισμα, καὶ γεμίζοντες φιάλας μεζεστὸν ὕδωρ εἰς τὰ
ποδάρια, καὶ εἰς τὰς μασχάλας. Φροντίζοντες νὰ ἀπέχη
ἀπὸ ψυχρὰ ποτὰ, δίδοντάς του γλυκάνισου ζυμὸν καὶ ἄλ-
λα πνεύματα, καὶ νερόν.

Κατὰ τύχην ἡ νόσος ἤμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄν νὰ ἐκ-
τέλεσε τὴν γνώμηνητις, καὶ δυνάμεθα ἀκολούθως νὰ ἐλπί-
σομεν τὴν πτώσιν τῆς, ἐπειδὴ αὕτη ἐστάθη ἡ συνήθης αὐ-
τῆς προόδος εἰς τοὺς ἄλλους τόπους. Ἔως τὴν ἰατρικὴν
νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, συγκρινόμενη ὡς πρὸς τὰ ἐξολοθρευ-
τικᾶς ἀποτελέσματα εἰς τοὺς ἄλλους τόπους, ἔχωμεν
χρέος νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ νὰ δοξάσωμεν τὴν θεῖαν ἐξου-
σίαν, ἥτις διὰ ἀνεξιχνίαστους ἀλλὰ ὀρθὰς προαιρέσεις,
ἐσυγχώρησε κατὰ τὴν μάστιγα νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἔθνη τῆς
γῆς.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΤΟΥΣ ΑἰΟΙΟΥΣ ΤΙΜΗΣ.

Οἱ Ἀναγνώσται μας, καὶ τὸ κοινὸν ἐν γένει, θέλει μεί-
νουν ὑπόχρεοι εἰς ἓνα ἔξοχον ἱατρὸν φίλοντος, ὅστις ἐσύν-
θεσε τὴν ἄνωθεν ἐρμηνείαν, κάμνον νὰ τυπωθῇ ὑπὸ τὴν
ἔκδοσίν μας. ἐπιθυμοῦμεν μόνον νὰ προσθέσωμεν ὅτι χαί-
ρῶμεθα εἰς τὸ ἄκρον, βλέποντες τὰ ληφθέντα μέτρα πρὸς
κάθαρσιν τῶν ὁδῶν, ὀσπητίων κλ. π. ἐλπίζοντες ὅτι αἱ
συναὶ καθάρσεις, ἤμποροῦν νὰ φθάσουν εἰς τὴν σταθερὰν
συνήθειαν τῶν τοιοῦτων. "Ἐνα δράμι προφυλάξεως, ἀξίζει
μῖαν ὀκτὴν θεραπείας."

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ.

Προφάνομεν νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας,
ὅτι ἐτετέλεσθη ἡ μετάφρασις τοῦ Ψαλτηρίου ἀπὸ τοὺς Προ-
φέσσοντας τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἀκαδημίας, παρὰ τοῦ Βάμβρα
καὶ Τυπάλδου, καθὼς νομίζομεν, καὶ ἐτυπώθη δαπάνη

τῆς ἐν Βρετανίᾳ, καὶ παρ' Ἀλλογενέων Ἑταιρείας. τῆς
ἱερᾶς Βίβλου, σόματα τοῦ ὁποίου, ἀρίστου τύπου, καὶ
δεσμίματος, πωλοῦνται εἰς τὴν ἐν Σμύρῃ ἀποθήκην τῆς
Ἑταιρίας, ὑπὸ τὴν χαμηλὴν τιμὴν ὀλίγων γροσ-
σίων. Ἐκλέξαμεν μέρος τοῦ ἐννενηκοστοῦ πρώτου Ψαλμοῦ,
ὃχι ὡς τὸ καλλίτερον παράδειγμα τῆς μεταφράσεως, ἀλ-
λὰ ὡς ἄν ὁποῦ ἐφαρμόζεται εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν
τοῦ κοινῶ φόβου. Ἐκεῖνος ὅστις ἐμπιστεύεται εἰς τὸν Θεὸν
καὶ τὸν φοβεῖται, δὲν πρέπει νὰ τρομάξῃ ἀπὸ τὰς ἀρρω-
στίας, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι παρὰ μνηστῆραι καὶ δούλοι τοῦ
Θεοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ γα.

ὍΣΤΙΣ κατοικεῖ εἰς τὸν κρύφιον τόπον τοῦ Ἰψίστου,
ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Παντοκράτορος θέλει διατρίβει.

2. Θέλω λέγει εἰς τὸν Κύριον (Σὺ εἶσαι) καταφύγιόν
μου, καὶ φρουρίον μου (σὺ) Θεὸς μου εἰς αὐτὸν θέλω
ἐλπίζει.

3. Διότι αὐτὸς θέλει σὲ λυτρῶναι ἀπὸ τὰς παγίδας
τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ θανατηφόρον λοιμῶν.

4. Μετὰ τὰς πτεράτου θέλει σὲ σκεπάζει καὶ ὑπὸ τὰς
πτερυγᾶς του θέλεις εἶσθαι ἀσφαλῆς ἢ ἀληθείατου (θέλει
σὲ ὑπερασπίζεσθαι) ὡς πανοπλία καὶ ἀσπίς.

5. Δὲν θέλεις φοβεῖσθαι ἀπὸ φόβου νυκτερίων (οὔτε)
τὴν ἡμέραν ἀπὸ ἐέλους πετώμενον.

6. Οὔτε ἀπὸ θανατικῶν, (τὸ ὅποιον) περιπατεῖ εἰς τὸ
σκοτὸς οὔτε ἀπὸ ὀλεθρον (ὅστις) ἐρημώνει εἰς τὸ μέσον
τῆς ἡμέρας.

7. Χιλιάς θέλει πίπτει ἀπὸ τὰ ἀριστεράσου, καὶ μυ-
ριάς ἀπὸ δεξιᾶσου (πλὴν) εἰς ἐσὲ δὲν θέλει πλησιάζει.

8. Μόνον μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς σου θέλεις θεωρεῖ, καὶ
θέλεις βλέπει τῶν ἀσεβῶν τὴν ἀνταμοῦσίν.

9. Ἐπειδὴ σὺ τὸν Κύριον, (ὅστις εἶναι) ἡ ἐλπίς μου
τὸν Ἰψίστον, ἔκαμες καταφύγιόνσου.

10. Δὲν θέλει σὲ συμβαίνει κἀνὲν, κακὸν καὶ οὐδεμίαν
μάστιξ δὲν θέλει πλησιάζει εἰς τὸ κατοικητήριόν σου.

ΕΥΧΙ ἘΝ ΚΑΙΡῶ ΝΟΣΟΥ

Ὁ Παντοδύναμε Θεέ, ὅστις ὀργισθεὶς κατέπεμψες τὸν
λοιμὸν ἐπάνω εἰς τὸν λαόν σου ἐν τῇ ἐρήμῳ, διὰ τὴν πει-
σματώδη ἀποστασίαντων κατὰ τοῦ Μωϋσέως καὶ Ἀαρῶν,
καὶ προσέτι εἰς τὸν καιρὸν Δαβὶδ τοῦ βασιλέως ἐθανάτω-
σας διὰ τῆς λοιμικῆς ἀσθένειας, ἑβδομήκοντα χιλιάδας,
καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἐνθυμούμενος τὴν εὐπλαγγίαν σου,
ἐλύτρωσες τοὺς λοιποὺς. Αὐτὸς Κύριε λυπήθητι καὶ ἡμᾶς
τοὺς τάλαιπῶρους ἁμαρτωλοὺς, οἵτινες ἐπιστατούμεθα ἀπὸ
θανατηφόρον ἀσθένειαν. καὶ καθὼς τότε ἡ ὀργὴ σου ἐξήλα-
σθη, προστάξας τὸν Ἀγγελὸν σου νὰ παύσῃ τὴν τιμωρίαν,
οὕτω καὶ τώρα ἀποδώσων ἀφ' ἡμῶν τὴν δριμυτάτην ἀ-
σθένειαν, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

Ο Ήλιος πάντοτε ἐνομιζέτο ἐν ἀξιοθεώρητον ὑποκαίμενον εἰς τὸ ἠλιακὸν σύστημα. Μετὰ τὸ νὰ ἦναι ἡ μεγάλη πηγὴ τοῦ φωτὸς καὶ θερμότητος, ἐξαπλώνει τὰς ἀκτῖνας του εἰς κάθε μέρος μιᾶς ὑπερμεγέθους σφαιρας, δίδων ζωὴν καὶ κίνησιν ἀναριθμήτων ἀντικείμενων. κατέχει τὰ μέγιστα μέρη τῆς κτίσεως, καὶ ἐνταυτῷ καθὼς τὸν Θεὸν του Αὐτοῦργόν, δὲν παραβλέπει τὰ ἐλάχιστα.

Ἀκολουθῶντες τὸ Κοπερnikόν σύστημα, τὸ ὁποῖον γενικῶς ὑποδέχθη, ὁ Ήλιος εἶναι τὸ κέντρον ὅλων τῶν κινήματων τῶν πλανητῶν καὶ κομητῶν, οἵτινες περιφέρονται τριγύρω του, εἰς διαφόρους περιόδους καὶ ἀποστήματα. Ὁ Ήλιος μ' ὄλον ὅτι ἐπιμένων ὡς πρὸς τὰ περιτριγυρίζοντα αὐτὸν ἀντικείμενα, δὲν ὑστερεῖται τῆς κινήσεώς του. Αὐτὸς στρέφεται εἰς τὸν ἀξωνάτου ἀπὸ ἀνατολῆς πρὸς δυσμᾶς εἰς τὸ διάστημα ἑικοσιπέντε ἡμερῶν.

Ἰπῆρχον πολλὰ γινώμαι, ὡς πρὸς τὸν φυσικὸν ὄργανισμὸν τοῦ Ἡλίου. Ἀρχαίως ἐδοξάζετο ὅτι ἐσυνθέτετο ἀπὸ ὑγρῶδες πῦρ, ἀζήραντον εἰς τὴν φύσιν του, τὸ ὁποῖον ρίπτον, ἀδιαλείπτως τὰς ἀκτῖνας του πανταχοῦ, εἶδιδε μίαν ζωηρὰν ἐπιφάνειαν εἰς κάθε μέρος τοῦ συστήματος. — Ἀπὸ νέους ὅμως Ἀστρονόμους, αὐτὴ ἡ θεωρία εὐρὴν ψευδῆς. Αὐτοὶ ὑπόθεσαν, μὲ περισσοτέραν πιθανότητα, ὅτι εἶναι ἐν στερεὸν σῶμα, περικυκλωμένον ἀπὸ μίαν φωτεινὴν ἀτμοσφαῖραν.

Νομίζεται, ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ήλιος περικυκλώνεται, ἐκτείνεται δύο χιλιάδας μίλια ἀπὸ τὴν ἐπιφανειάντην. Ὁ Ἐρσχιελ ὑποθέτει ὅτι ἡ πυκνότης τῶν φωτεινῶν νεφελῶν τοῦ Ἡλίου, δὲν πρέπει νὰ ἦναι ὀλιγότερον φωτεινὴ, ἀπὸ ἐκείνην τῆς ἡμετέρας Βορείου ἡὸς διὰ νὰ γεννηθῇ τὰ ἀποτελέσματα μὲ τὰ ὁποῖα ὠφελοῦμεθα. Ὁ Ἐουλέρος, ἐξισώνει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου μὲ 6500. κηρία εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς ποδός. Μία γινῶσις χημικῶν ἐπιστημῶν, μὲ τὸ νὰ γνωστοποιήθη ἀπὸ νέας ἐπιστημονικᾶς ἐφευρέσεις, κατασταίνει ἀρκετὰ πιθανόν, ὅτι ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκείνη τῶν ἄλλων σωμάτων, τὸ σύγκρουσμα ἐνὸς πυροβόλου λίθου κατὰ τοῦ χάλυπος, ὄχι μόνον προξενεῖ θερμότητα, ἀλλὰ εὐγάζει φωτῖαν. καὶ ἐὰν χύσομεν νερὸν ἐπάνω εἰς τὸν ἄσβεστον, ὄχι μόνον προξενεῖ θερμότητα, ἀλλὰ στενοχωρεῖ τὸ ὕδωρ νὰ εὐγάλη ἀναθυμιάσιν.

Ὁ ἥλιος εἶναι ἐν σφαιρικὸν σῶμα. καὶ ἔχει διάμετρον περίπου 880000. μιλίων, ὧν μεγαλύτερος 100. διαμέτρων ἀπὸ τὴν γῆν. Τόσον ὑπερβάλλουσα εἶναι ἡ βαρύτης πρὸς τὴν ἐπιφανειάν του, ὡς τε ἓνα σῶμα τὰ ὁποῖον ζυγαρίζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς μίαν λύτραν, ἐκεῖ ἡμπορεῖ νὰ ἦναι τριάντα. Οὕτω ἓνας ἄνθρωπος μετρίου ὕψους, φερόμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἡλίου, θέλει εἶναι βαρὺς, ὑπὲρ τὰς ὀκτὼ χιλιάδας λίτρας.

Εἰς διάφορα μέρη τοῦ ἠλιακοῦ δίσκου, ἡμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σκοτεινὰ κηλίδια, αὐτὰ συνίστανται ἀπὸ ἓνα πηρίνα ὅστις εἶναι σκοτεινότερος ἀπὸ τὰς ἄλλας, αἵτινες εἶναι περικυκλωμένα ἀπὸ μίαν ομίχλην ἢ καπνόν, καὶ εἶναι τόσον ἐμμετάλλακται, ὥστε συχνάκις εἰς τὴν θεωρίαν ἀλ-

λάζουν. Τινὲς τῶν μεγίστων φαίνονται νὰ ὑπερέχουν τὸ μέγεθος τῆς γῆς, καὶ συχνὰ φαίνονται διὰ τρεῖς μῆνας. Αὐτὰ πρῶτον εἰσθεώρηθησαν ἀπὸ τὸν περίφημον Γαλιλαῖον.

Μερικοὶ ὑποθέτουσι ταύτας τὰς κηλίδας, νὰ ἦναι βαθεῖα κοιλιάδα εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ἡλίου. Ἄλλοι πάλιν ἐνομίσαν ὅτι ἦναι καπνοὶ τῶν ἠφαιστων, ἢ ὀφρὸς πλέων ἐπάνω εἰς ἓνα ὑπερμεγέθη ὠκεανὸν ρευστῆς ὕλης. καὶ ἄλλοι μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Δρ. Ἐρσχιελ, εἶπον ὅτι αἱ κηλίδαι δὲν ἦναι ἄλλο τι εἰμὴ γλωμὰ μέρη τοῦ σωμάτων του, ἴσως ὑψηλὰ θουνὰ θεωρούμενα ἐνεκα τοῦ τυχεροῦ χάσματος τῆς φωτεινῆς ἀτμοσφαιρας, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος ἐπισκιάζεται. Ἡ καθομιότης τοῦ Ἡλίου ὡς πρὸς τὰς ἄλλας σφαιρας τοῦ συστήματος, κατὰ τὴν στεραϊότητα, ἀτμοσφαιρῶν, καὶ ἐπιφάνειαν ἣτις ποικίλεται μὲ θουνὰ, κοιλιάδας, καὶ κυκλοφορίαν εἰς τὸν ἀξωνάτου, μᾶς κόμην νὰ συμπεράνομεν ὅτι εἶναι ἀκατοίκητος ὡσὰν τοὺς λοιποὺς πλανήτας, ἀπὸ ὄντα τῶν ὁποίων τὰ ὄργανα εἶναι ἐπιτήδεια εἰς τὰς ἰδίας τῶν καταστάσεις.

Ὁ Δρ. Ἐλλιοτ, Ἀστρονόμος. Ἄγγλος, ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ, συγχωρεῖ τὴν φαντασίαν του νὰ ζωγραφίσῃ τὴν πλεόν εὐάρεστον χωρικὴν σκωινὴν, μὲ ψιδυρισμοὺς ρυάκων, μὲ στρεβλοειδεῖ ρεύματα, καὶ ἀνυστήγους ὠκεανούς, καὶ προσέτι μὲ ὅλας τὰς μεταβολὰς ἀγρίου καὶ ὑσῆγου ἀέρος. Καὶ καθὼς τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου εἶναι αἰώνιον, οὕτω ἐφαντάζετο νὰ ἦναι αἰωράτου. Ἐντεῦθεν ὁ Δόκτωρ συμπεραίνει, ὅτι οὗτος ὁ φωστὴρ προσφέρει μίαν τῶν εὐτυχιστέρων κατοικιῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, δύναται νὰ ἐνοήσῃ.

ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΟΥ.

Κανείς δὲν ὑποχρεῖται νὰ μανθάνῃ καὶ νὰ γνωρίζῃ κάθε τι· τοῦτο δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐξετασθῇ, οὔτε νὰ ζητηθῇ διὰ τὸ νὰ ἦναι καθόλου ἀδύνατον. Καθεὶς ὅμως ἔχει κάποιαν ὑποχρέωσιν εἰς τὸ νὰ καλλιεργήσῃ τὸν νοῦν του. ἄλλῶς θέλει ἦναι μίαν ἀκαρπὸς ἐρημία, ἢ ἓνα πυκνότερον δάσος γεμάτων ἀπὸ ἀκάνθας καὶ βάτους. Ἡ μεγάλη ἀμάθεια, ἢ τὰ ἀπειρα ἀμαρτήματα, καταπλακύνουν τὸ διόλου ἡμελημένον λογικόν, καὶ τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἀκαλλιέργητον.

Ἡ ΜΕΤΑΧΕΙΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ἈΛΗΘΕΙΑΣ

Ὁ Μούγκος Πάρκ, ἀναφέρει εἰς τὰ ταξιδιάτου, λέγων ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μαθήματα τὰ ὁποῖα αἱ Μαντινίδαι ἐδίδασκον τὰ τέκνα των, ἦτον ἡ σταθερὰ χρῆσις τῆς ἀληθείας. Ἡ μόνη παρηγορία ἣτης ἀπέμεινε εἰς μίαν Αἰθιοπίδα ἀπὸ τὸν χαμὸν τοῦ υἱοῦ τῆς ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τινων Ἀράβων, ἦτον ὅτι, τὸ ταλαίπωρον τέκνον ποτὲ δὲν εἶπε ψεῦμα.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται καθὲρ Σάββατον, ἢ τιμὴ τῆς κατὰ τριμήνιαν εἶναι ἐν τάλληρον δίστηλον.